

Kongelige Bekræftelse, og han staaer da ikke mere forpligtet paa samme Maade. Vi kunne altsaa ved at afstemme over Forslaget gjøre Skade, baade naar vi antage og naar vi forkaste det; men naar det ærede Medlem tager det tilbage, har det gjort det Gode, som et Ændringsforslag af denne Art kan gjøre, idet det har ført til den Erkendelse, troer jeg, at der ikke kan være meent Andet med, hvad der staaer i Loven, end notagtigt det Samme, som det ærede Medlem har meent, saafremt han ikke har villet binde Kasserne sammen, men rustet, at vor særlige Conto skal holdes tilgjængelig for vor Minister, saa at han virkelig kan føre det Tilsyn og det Ansvar, der paaligger ham.

Oppermann: Med den sidste ærede Taler er jeg forsaavidt ganske enig, som det ikke er mig om at gjøre, at de Pengesummer, som tilhøre Kongeriget som særlig Landsdeel, henligge i en særlig materiel Pengekasse, eller endog saa blot i særlige Rum af Sallespængeskassen; det er ikke det, det kommer an paa. Men jeg kan dog ikke tjene den sidste ærede Taler i at følge ogsaa hans Opfordring om at tage mit Forslag tilbage; det kan jeg nemlig ikke, saalange jeg ikke veed, om det er en Redaktionsforandring eller ikke. Jeg anseer det for rigtigst i en Lov at holde paa en korrekt Sprogbrug, og Statsregnskabet anerkjender ikke dette Udtryk om Landsdelenes Andeel i Totalkasseseholdningen; deres Overstud opføres som Landsdelene særlig tilhørende. Jeg skal ogsaa i saa Henseende atter henvise til en nylig her vedtaget Lov, hvor der ligeledes tales om Kongerigets særlige Kassebeholdning og ikke om Landsdelenes. Vi see, hvorledes en vis Laxhed i Udtrykkenes Benyttelse kan gjøre sig gjældende, en Laxhed, som mulig kan drage tilfølgelse — det er i alt Fald ikke oplyst, at den ikke kan det — og jeg har tidligere paavist et Exempel derpaa i Loven af 7de April 1855, hvor der var Tale om en foreløbig Ordning og hvor Ordet „foreløbig“ er bleven borte i Galvaaret indtil det næste Statsregnskabs Udfærdigelse og om jeg huffer ret — jeg har rigtignok ikke nu seet efter — men jeg troer ikke, at det i

det derefter forløbne Aar er kommen tilbage i det næste Statsregnskab. Jeg anseer det ikke blot for meget uheldigt, at et saadant ucorrect Udtryk bruges, men jeg paastaar, at det er en Pligt for os at paasee, at de brugte Udtryk ere correcte. Naar den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) frygtede for, at Vedtagelsen af mit Ændringsforslag skulde medføre, at den vedkommende særlige Minister, i dette Dieblif Indenrigsministeren, skulde for Fremtiden have en mindre let Afgang til paa enhver Tid at kjende Kasserens Status, saa vil jeg bede erindret, at saavidt jeg skjønner, er det aldeles fuldstændigt godtgjort, at denne Lov i ingen Henseende kan forøge hans Ansvar. Den vedkommende særlige Ministers Ansvar er ifølge Kundgjørelsen om Grundlovsforandringen og den dermed sammenhængende Bekjendtgjørelse af 31te Octbr. 1855 fuldt saa omfangsrigt, som det bliver efter denne Lov; det hele Assignationsvæsen er ham underlagt, han staaer særligt til Ansvar derfor, saa han maa da ogsaa have Ret til paa enhver Tid at erhverve sig tilstrækkeligt Indblik i Monarchiets Status; ellers kan han ikke fyldestgjøre sin Pligt, ellers kan han ikke være rettelig ansvarlig for Assignationsvæsenet. Jeg har anført, at jeg lagde liden Vægt paa Stedet, hvor Ansvaaret nævnes, og at det forekommer mig, at, hvor det end nævnes her, vil det være ligesaa farligt for dem, der see Fare heri, som paa det Sted, hvor det sidst foresloges brugt; men jeg har ikke hørt noget Beviis for, at det af mig foreslaaede Sted ikke er detmindste ligesaa correct — efter min Anskuelse er det endog correctere end der, hvor det nævnes i Loven, som den blev vedtagen sidst. Jeg kan heller ikke indrømme den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), at hans Frygt for, at Forkastelsen af dette Ændringsforslag skulde have uheldige Følger, er grundet. Det vilde jeg først kunne indrømme ham, naar det var givet, at Forslaget af den ærede Minister blev opfattet som Andet end en Redaktionsforandring; men saalange dette ikke er givet, er denne Frygt som sagt ugrundet. Jeg maa igjen beklage, at jeg endnu ikke har hørt nogen for mig tilstrækkelig tydelig Udtar-